

07-01-2018

প্ৰাতঃমুৰলী

ওম্ শান্তি

“অব্যক্ত-বাপদাদা”

মধুৰন

“কৰ্মাতীত স্থিতিৰ বাবে সামৰা আৰু সমাহিত কৰাৰ শক্তি আৱশ্যক”

শব্দৰ সিপাৰৰ জগতত নিজৰ শ্ৰেষ্ঠ স্থিতি অনুভৱ কৰানে ? সেই শ্ৰেষ্ঠ স্থিতি হ’ল সকলো ব্যক্ত আকৰ্ষণৰ ওপৰত শক্তিশালী অনাসক্ত তথা স্নেহী স্থিতি। এক চেকেণ্ডো যদি এই স্থিতিত স্থিত হৈ যোৱা, তেন্তে তাৰ প্ৰভাৱত সম্পূৰ্ণ দিন কাম কৰি থাকিও নিজৰ মাজত বিশেষ শান্তিৰ শক্তি অনুভৱ কৰি থাকিব। এই স্থিতিকেই কৰ্মাতীত স্থিতি, বাবাৰ সমান স্থিতি বুলি কোৱা হয়। এই স্থিতিৰ দ্বাৰা সকলো কাৰ্য্যতে সফলতা অনুভৱ কৰিব পাৰা। এনে শক্তিশালী স্থিতিৰ অনুভৱ বাৰু কৰিছানে? ব্ৰাহ্মণ জীৱনৰ লক্ষ্যই হ’ল কৰ্মাতীত স্থিতি প্ৰাপ্ত কৰা। এতিয়াৰ পৰা অভ্যাস কৰি থাকিলেহে লক্ষ্য প্ৰাপ্ত কৰিব পাৰিব। এই লক্ষ্য পাবৰ বাবে বিশেষ নিজৰ মাজত সামৰি লোৱাৰ শক্তি, সমাহিত কৰাৰ শক্তিৰ প্ৰয়োজন কিয়নো বিকাৰী জীৱন আৰু ভক্তিৰ জীৱনত জন্ম-জন্মান্তৰৰ পৰা বুদ্ধিক বাহুল্য আৰু বিপথে নিয়াৰ সংস্কাৰ বহুত দৃঢ় হৈ গ’ল। সেয়ে এই বাহুল্যত ঘূৰি ফুৰা বুদ্ধিকে সাৰ ৰূপত স্থিত কৰাবৰ বাবে এই দুই শক্তিৰ আৱশ্যক হয়। আৰম্ভণিৰ পৰা চোৱা – নিজৰ দেহভাৱৰ কিমান নানা ধৰণৰ বিস্তাৰ আছে। সেইবোৰতো জানা নহয়। মই সন্তান হয়, মই যুৱক হওঁ, মই বয়সস্থ হওঁ। মই অমুক-তমুক বৃত্তিধাৰী হওঁ। এই ধৰণৰ দেহ ভাৱৰ স্মৃতিৰ কিমান বিস্তাৰ আছে। আকৌ সম্বন্ধত আহিলে কিমান বিস্তাৰ হয়। লক্ষ্য হ’ল এজনক পোৱাৰ কিন্তু বিপথে যোৱাৰ সাধন হ’ল অনেক। এই সকলোধৰণৰ বিস্তাৰক সাৰ ৰূপত আনিবৰ বাবে সামৰি লোৱাৰ শক্তি বা সমাহিত কৰাৰ শক্তি লাগে। কাৰোবাৰ সন্তান হয় যদি কাৰোবাৰ হয় পিতা, কিমান বিস্তাৰ সম্বন্ধ হয়। তাক বৰ্ণনা কৰাৰ প্ৰয়োজন নাই, কিয়নো তোমালোকে জানিছাই। এইধৰণে দেহৰ পৰ্দাখৰো কিমান যে বিস্তাৰ আছে! ভক্তিত অনেক দেৱতাক সন্তুষ্ট কৰাৰ কিমান বিস্তাৰ আছে! সকলো বিস্তাৰক এটা শব্দত সমাহিত কৰে। সেয়া কি? বিন্দু। মইও বিন্দু। বাবাও বিন্দু। এজন বাবাতো সমগ্ৰ সংসাৰ সমাহিত হৈ আছে। এয়াতো ভালকৈ অনুভৱ কৰিছা নহয়। সংসাৰত এক হ’ল সম্বন্ধ, আনটো সম্পত্তি। দুয়োটা বিশেষত্বই বাবাৰ মাজত বিন্দুৰূপত সোমাই আছে। সকলো সম্বন্ধ এজনৰ দ্বাৰা অনুভৱ কৰিছানে? সকলো সম্পত্তিৰ প্ৰাপ্তি সুখ, শান্তি, আনন্দ এয়াও অনুভৱ কৰিলানে এতিয়াই কৰিব লাগিব? কি হ’ল ? বিস্তাৰ সংসাৰত সোমাই গ’ল নহয়। নিজকে সোধা। অনেক দিশত আৰু অনেক বিস্তাৰত ঘূৰি ফুৰা বুদ্ধি সমাহিত কৰাৰ শক্তিৰ আধাৰত এজনত একাগ্ৰ হ’ল নে বাৰু? নে এতিয়াও বিস্তাৰতে ঘূৰি ফুৰিছে ! সামৰাৰ শক্তি আৰু সমাহিত কৰাৰ শক্তি প্ৰয়োগ কৰিলানে? নে কেৱল জ্ঞান আছে? যদি এই দুই শক্তি প্ৰয়োগ কৰিব জানা তেন্তে তাৰ লক্ষণ হ’ল চেকেণ্ডত য’ত বিচৰা যেতিয়াই বিচৰা বুদ্ধি সেই স্থিতিতেই স্থিৰ হৈ যাব। যিদৰে স্থূল বাহনত শক্তিশালী ব্ৰেক থাকিলে য’ত বিচৰা তাতে ৰখাব পাৰিব বা য’ত বিচৰা তাতেই গাড়ী বা বাহনক সেই দিশতেই লৈ যাব পাৰা, তেনেদৰে স্বয়ং এই শক্তি অনুভৱ কৰা নে একাগ্ৰ হ’বৰ বাবে সময় লাগে। ব্যৰ্থৰ পৰা সমৰ্থৰ ফালে পৰিশ্ৰম কৰিব লাগে যদি বুজিব যে এই দুই শক্তিৰ অভাৱ ঘটিছে। সংগম যুগৰ ব্ৰাহ্মণ জীৱনৰ বিশেষত্বই হৈছে সাৰ ৰূপত স্থিত হৈ সদায় সুখ-শান্তি, আনন্দৰ, জ্ঞানৰ দোলনাত দুলি থকা। সৰ্বপ্ৰাপ্তিৰ সম্পন্ন স্বৰূপৰ অবিনাশী নিচাত স্থিত হোৱা। চেহেৰা সদায় প্ৰাপ্তিয়েই প্ৰাপ্তি হওঁক, সেই সম্পন্ন স্থিতিৰ জিলিকনি দেখা যাওঁক।

যিক্ষেত্ৰত কেৱল স্থূল ধনেৰে সম্পন্ন বিনাশী ৰাজ প্ৰাপ্ত কৰোতা প্ৰজাসকলৰ চেহেৰাত দ্বাপৰ যুগৰ আদিত সেই জিলিকনি আছিল! ইয়াততো অবিনাশী প্ৰাপ্তি আছে। তেন্তে কিমান আত্মিক ৰেঙণি আৰু নিচা দেখা যাব। এনেকুৱা অনুভৱ কৰানে? নে অনুভৱ শুনিয়েই সুখী হৈ যোৱা! পাণ্ডৱ সেনা বিশেষ হোৱা নহয় ! পাণ্ডৱ সেনাক দেখি হৰ্ষিত নিশ্চয় হয়। কিন্তু পাণ্ডৱ সেনাৰ বিশেষত্ব –সদাই সাহসী হৈ দেখুৱায়, দুৰ্বল নহয়। নিজৰ স্মাৰক চিত্ৰ দেখিছা নহয়। চিত্ৰতো মহাবীৰ দেখুৱাই নহয়।

বাপদাদাই সকলো পাণ্ডৱক বিশেষ ৰূপত চিৰ বিজয়ী, সদাই বাবাৰ সংগী অথাৎ পাণ্ডৱপতিৰ সংগী বাবাৰ সমান মাষ্টৰ সৰ্বশক্তিমান স্থিতিত সদাই থাকে, এয়ে বিশেষ স্মৃতিৰ বৰদান দিছে। নতুনেই আহক কিন্তু কল্পৰ আগৰ অধিকাৰী আত্মা সেয়ে সদাই নিজৰ সম্পূৰ্ণ অধিকাৰ পাবই লাগিব –এই নিচা আৰু নিশ্চয়ত সদাই থাকিবা। বুজিলা। আচ্ছা!

সদাই চেকেণ্ডত বুদ্ধি একাধ কৰি সকলো প্ৰাপ্তিৰ অনুভৱ কৰি, সদায় সকলো শক্তিক সময় অনুসৰি প্ৰয়োগ কৰি এজন বাবাৰ মাজত সমগ্ৰ সংসাৰ অনুভৱ কৰোতা, এনেকুৱা সম্পন্ন আৰু সমান শ্ৰেষ্ঠ আত্মাসকলৰ প্ৰতি বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু নমস্কাৰ।

পাৰ্টিৰ লগত

(১) অৰ্ধকুমাৰৰ সকলৰ সৈতে :- এনেকুৱা শ্ৰেষ্ঠ ভাগ্য কেতিয়াবা নিজৰ কাৰণে ভৱিছিল নে? কেতিয়াবা আশাও কৰা নাছিল যে ইমান শ্ৰেষ্ঠ ভাগ্য আমি প্ৰাপ্ত কৰিব পাৰিম কিন্তু আশাহীন আত্মাসকলক বাবাই আশাবাদী বনাই দিলে। নিৰাশাৰ সময় এতিয়া সমাপ্ত হ'ল। এতিয়া প্ৰত্যেক খোজতে আশা থাকে যে সফলতা আমাৰ হ'বই। এইটো সংকল্পতো নাহে নহয় যে নাজানো হ'ব নে নহয়? যি কোনো কামত নিজৰ পুৰুষাৰ্থই হওঁক, সেৱাই হওঁক নিৰাশাৰ সংস্কাৰ যাতে সমাপ্ত হয়। যিয়েই সংস্কাৰৰ নহওঁক, কামৰ হওঁক, লোভৰ হওঁক, অহংকাৰৰ হওঁক, সলনি কৰাৰ নিৰাশা নাহে যেন। এনেকুৱা নহয় যে মই সলনি হ'ব নোৱাৰো, এওঁৰ সলনি হোৱা বহুত কঠিন। এনেকুৱা সংকল্পও যাতে নাহে, কিয়নো এতিয়া সমাপ্ত নকৰিলে কেতিয়া কৰিবা? এতিয়া দশেৰা, সত্যযুগতো দ্বীপমালা হৈ যাব। ৰাৱণক শেষ কৰাৰ দশেৰা এতিয়াই হয়। এই ক্ষেত্ৰত সদায় উৎসাহ-উদ্দীপনা থাকিব লাগে। নিৰাশাৰ সংস্কাৰ নহয়। যিকোনো কঠিন কাম ইমান সহজ অনুভৱ হওঁক যেন কোনো কথাই নহয় কিয়নো অনেক বাৰ কামতো কৰিছাই। একো নতুন কাম কৰা নাই। বহুত বাৰ কৰাকে পুনৰাবৃত্তি কৰিছা। সেয়ে সদায় আশাবাদী হোৱা! নিৰাশাৰ নাম-গোন্ধ নাথাকে যেন। কেতিয়াও কোনো স্বভাৱ সংস্কাৰত সংকল্প যাতে নাহে যে নাজানো এওঁ পৰিৱৰ্তন হ'ব নে নহয়। সদাই চিৰ বিজয়ী, কেতিয়াবা কেতিয়াবা নহয়। যদি কোনো সপোনতো অভাৱ থাকে সেয়া চিৰদিনৰ বাবে সমাপ্ত কৰি দিয়া। নিৰাশা চিৰদিনৰ বাবে আশাত সলনি কৰি দিয়া। নিশ্চয় দৃঢ় হ'লে বিজয়ো সদাই হয়। নিশ্চয়ত যেতিয়া 'কিয়' 'কি' আহি যায়, তেতিয়া বিজয় অথাৎ প্ৰাপ্তিতো কিবা নহয় কিবা অভাৱ দেখা যায় সেয়ে সদাই আশাবাদী, সদাই বিজয়ী। নিৰাশাক সদায় আশাত সলনি কৰোতা।

(২) সদায় নিজকে সংগমযুগী শ্ৰেষ্ঠ আত্মা, পুৰুষোত্তম আত্মা বা উচ্চ ব্ৰাহ্মণ কুলৰ মহান আত্মা বুলি ভৱানে? এতিয়াৰে পৰা পুৰুষোত্তম হৈ গ'লা নহয়। জগতত আৰু পুৰুষ আছে কিন্তু তেওঁলোকৰ পৰা অনাসক্ত আৰু বাবাৰ স্নেহৰ হৈ গ'লা, সেয়ে পুৰুষোত্তম হৈ গ'লাইক! আনৰ মাজত নিজকে অলৌকিক বুলি ভাবা নহয়! লৌকিক আত্মাৰ সম্বন্ধত আহিলেও কিন্তু তেওঁলোকৰ মাজত থাকিও মই অলৌকিক অনাসক্ত আত্মা হয় এই কথা কেতিয়াও পাহৰি নোযোৱা নহয়! কিয়নো তোমালোক হৈ গ'ল হংস, জ্ঞানৰ মুকুতা গ্ৰহণ কৰোতা পৱিত্ৰ ৰাজহংস হোৱা। তেওঁলোক হ'ল উচ্ছিষ্ট খাওঁতা বগলী। তেওঁলোকে উচ্ছিষ্ট খায়, উচ্ছিষ্ট কয়.... বগলীৰ মাজত থকি নিজৰ পৱিত্ৰ হংসৰ জীৱন পাহৰি নোযোৱাতো! কেতিয়াবা তাৰ প্ৰভাৱ পৰি নাযাইতো? এনেয়েতো তোমালোকৰ প্ৰভাৱ তেওঁলোকৰ ওপৰত পৰিব লাগে, তেওঁলোকৰ প্ৰভাৱ তোমালোকৰ ওপৰত যেন নপৰে! সদাই নিজকে পৱিত্ৰ হংস বুলি ভাবা নহয়? পৱিত্ৰ হংসই বুদ্ধিৰ দ্বাৰা কেতিয়াও জ্ঞান মুকুতাৰ বাহিৰে অন্য একো স্বীকাৰ কৰিব নোৱাৰে। ব্ৰাহ্মণ আত্মা যি উচ্চ হয়, শিখৰ হয় তেওঁ কেতিয়াও নীচ কথা স্বীকাৰ কৰিব নোৱাৰে। বগলীৰ পৰা পৱিত্ৰ হংস হৈ গ'লা। সেয়ে পৱিত্ৰ হংস সদাই স্বচ্ছ, সদায় পৱিত্ৰ। পৱিত্ৰতাই হ'ল স্বচ্ছতা। হংস সদায় স্বচ্ছ, সদায় শুভ্ৰ। শুভ্ৰও স্বচ্ছতা বা পৱিত্ৰতাৰ লক্ষণ। তোমালোকৰ পোচাকো বগা। এয়া হ'ল পৱিত্ৰতাৰ প্ৰতীক। যি কোনো প্ৰকাৰৰ অপৱিত্ৰতা থাকিলে পৱিত্ৰ হংস নহয়। পৱিত্ৰ হংসই সংকল্পও অপৱিত্ৰ কৰিব নোৱাৰে।

সংকল্পও হ'ল বুদ্ধিৰ ভোজন। অশুদ্ধ বা ব্যৰ্থ ভোজন খালে সদায় স্বাস্থ্যবান হৈ থাকিব নোৱাৰি। ব্যৰ্থ বস্তু পেলাই দিয়া হয়, গোটাই থৈ দিয়া নহয়। সেয়ে ব্যৰ্থ সংকল্পকো সমাপ্ত কৰা, ইয়াকে পৱিত্ৰ হংস বুলি কোৱা হয়। অচ্ছা।

পাণ্ডৱসকলৰ প্ৰতি :- পাণ্ডৱ অৰ্থাৎ সংকল্প আৰু সপোনতো পৰাজিত নোহোৱা সকল। বিশেষ এই শ্লোগান মনত ৰাখিবা যে পাণ্ডৱ অৰ্থাৎ চিৰ বিজয়ী। সপোনো যেন বিজয়ৰে দেখা। ইমান পৰিৱৰ্তন কৰিবা। সকলো যি বহি আছা বিজয়ী পাণ্ডৱ হোৱা। তাত গৈ পৰাজিত হৈ গ'লো এনেকৈ পত্ৰতো নিলিখা। মায়া নাহে কিন্তু তোমালোকে নিজে মাতি লৈ আহা। দুৰ্বল হোৱা অৰ্থাৎ মায়াক আমন্ত্ৰণ কৰা। যি কোনো প্ৰকাৰ দুৰ্বলতাই মায়াক আনে। সেয়ে পাণ্ডৱসকলে কি প্ৰতিজ্ঞা কৰিলা? সদায় বিজয়ী হৈ থাকিবা। পৰাজিত হৈ লুকুৱাই নথবা, কিন্তু সদায় বিজয়ী হ'বা। এনে প্ৰতিজ্ঞা কৰোঁতাসকলে সদায় বাপদাদাৰ পৰা শুভেচ্ছা পাই থাকে। সদায় ৱাহ! ৱাহ! গীত বাবাই এই সন্তানসকলৰ বাবে গাই থাকে। গতিকে সকলোৱে ৱাহ ৱাহ গীত শুনিবা নহয়। হাৰি গলে হয়! হয়! কৰিবা আৰু বিজয়ী হ'লে বাহ! বাহ! কৰিবা। সকলো বিজয়ী, গোটেই গ্ৰুপত এজনো পৰাজিত হওঁতা নাই। অচ্ছা, ওম্ শান্তি।

মাষ্টৰ দাতা হোৱা (অব্যক্ত মহাবাক্য)

বাপদাদাই এতিয়া সন্তানসকলৰ পৰা এইটোৱে আশা কৰে যে প্ৰত্যেক সন্তান যেন মাষ্টৰ দাতা হয়। বাবাৰ পৰা যি লৈছা সেয়া আনকো দিয়া। দয়ালু হৈ নিজৰ গুণ শক্তিৰ সহযোগ সকলোকে দিয়া, উদাৰ হৃদয়ৰ হোৱা। যিমনে আনক দিবা সিমনে বাঢ়ি গৈ থাকিব। বিনাশী খাজনা দিলে কম হৈ যায় আৰু অবিনাশী খাজনা দিলে বাঢ়ি যায় – এটা দিবা, হাজাৰটা পাবা।

মাষ্টৰ দাতা অৰ্থাৎ সদায় ভৰপূৰ, সম্পন্ন। যাৰ লগত অনুভূতিৰ খাজনা ভৰপূৰ হ'ব তেনেকুৱা সম্পন্ন মূৰ্তি স্বতঃ মাষ্টৰ দাতা হৈ যায়। দাতা অৰ্থাৎ সেৱাধাৰী। দাতাই নিদিয়াকৈ থাকিব নোৱাৰে। তেওঁলোকে নিজৰ দয়ালু গুণেৰে কাৰোবাক সাহস দিব, কোনো দুৰ্বল আত্মাক বল দিব। তেওঁলোক মাষ্টৰ সুখ দাতা হ'ব। সদায় এইটো মনত থাকে যে আমি সুখদাতাৰ সন্তান মাষ্টৰ সুখদাতা হওঁ। যি দাতা হয়, তেওঁৰ লগত থাকিব তেতিয়াহে দিব পাৰিব। যদি কাৰোবাৰ লগত নিজে খাবলৈও নাথাকে, তেন্তে তেওঁ কেনেকৈ দাতা হ'ব, সেয়ে যেনেকুৱা বাবা তেনেকুৱা সন্তান। বাবাক সাগৰ বুলি কয়। সাগৰ অৰ্থাৎ অসীম, ক্ষয় নাযায়। সেইদৰে তোমালোকো মাষ্টৰ সাগৰ হোৱা, নদী-নলা নহয়। বাবাৰ সমান নিস্বার্থ ভাৱেৰে দি যোৱা। অশান্তিৰ সময়ত মাষ্টৰ শান্তিদাতা হৈ আনকো শান্তি দিয়া, ভয় নাখাবা, কিয়নো জানা যে যি হৈ আছে সেয়াও ভাল আৰু যি হ'বলগীয়া আছে সেয়া আৰু ভাল। বিকাৰৰ বশীভূত হৈ মানুহতো কাজিয়া কৰি থাকে। তেওঁলোকৰ কামেই হ'ল এইটো কিন্তু তোমালোকৰ কাম হ'ল – এনেকুৱা আত্মা শান্তি দিয়া কিয়নো বিশ্বকল্যাণকাৰী হোৱা। বিশ্বকল্যাণী আত্মাই সদায় মাষ্টৰ দাতা হৈ দি থাকে। প্ৰত্যেককে সহযোগ, স্নেহ সহানুভূতি দিয়াই হ'ল লোৱা।

বৰ্তমান সময়ত সকলোকে অবিনাশী সুখৰ আৱশ্যক, সকলো সুখৰ ভিক্ষাৰী আৰু তোমালোক হ'লা দাতাৰ সন্তান। দাতাৰ সন্তানৰ কাম হ'ল দিয়া। যিয়েই সম্বন্ধ, সম্পৰ্কলৈ আহে – সুখ বিলাই যোৱা, দি যোৱা। কোনো খালী হাতে নাযায়, ইমানেই ভৰপূৰ হোৱা। এতিয়া সমগ্ৰ বিশ্বৰ আত্মা সুখ-শান্তিৰ ভিক্ষা খুজিবৰ বাবে তোমালোকৰ ওচৰলৈ আহিব। তোমালোকে দাতাৰ সন্তান মাষ্টৰ দাতা হৈ সকলোকে ভৰপূৰ কৰি দিবা। প্ৰথমে নিজৰ ভড়াল সকলো সম্পত্তিৰে ভৰপূৰ কৰি যোৱা।

তোমালোক শ্ৰেষ্ঠ আত্মা সংগমত অক্ষয় আৰু অখণ্ড মহাদানী হোৱা। নিৰন্তৰ স্মৃতিত ৰাখা যে মই দাতাৰ সন্তান অখণ্ড মহাদানী আত্মা হওঁ। যি কোনো আত্মা তোমালোকৰ সন্মুখত আহিলে লাগিলে অজ্ঞানীয়েই হওঁক, ব্ৰাহ্মণেই হওঁক কিন্তু কিবা নহয় কিবা সকলোকে দিব লাগে। ৰজাৰ অৰ্থই হ'ল দাতা। এক চেকেণ্ড জ্ঞান নিদিয়াকৈ থাকিব নোৱাৰে। ব্ৰাহ্মণ আত্মাৰ লগত জ্ঞানতো আগৰ পৰাই আছে কিন্তু সেই জ্ঞানৰ দুই প্ৰকাৰে দাতা হোৱা – (১) যি আত্মাক, যি শক্তিৰ আৱশ্যক, সেই আত্মাক মনৰ দ্বাৰা অৰ্থাৎ শুদ্ধ বৃত্তি, প্ৰকম্পণৰ দ্বাৰা শক্তিৰ দান অৰ্থাৎ সহযোগ দিয়াত, (২) কৰ্মৰ দ্বাৰা সদায় নিজৰ জীৱনত গুণৰ প্ৰতিমূৰ্ত্তী হৈ, প্ৰত্যক্ষ উদাহৰণ হৈ আনক সহজ গুণ ধাৰণ কৰাৰ সহযোগ দিয়া।

বৰ্তমান সময়ত পৰম্পৰা বিশেষ কৰ্মৰ দ্বাৰা গুণদাতা হোৱাৰ আৱশ্যকতা আছে। সংকল্প কৰা যে মই সদাই গুণৰ প্ৰতিমূৰ্ত্তী হৈ সকলোকে গুণৱান কৰি তোলাৰ বিশেষ কৰ্তব্য কৰিবই লাগিব। জ্ঞানতো বহুত আছে, এতিয়া গুণ ধাৰণ কৰা, সৰ্বগুণ সম্পন্ন হোৱা আৰু গঢ়াৰ উদাহৰণ হোৱা। দাতাৰ সন্তান হোৱা সেয়ে যাক যি লাগে দি যোৱা। কোনো যেন খালী হাতে নাযায়। সীমাহীন সম্পত্তি আছে। কাৰোবাক সুখ লাগে, স্নেহ লাগে, শক্তি লাগে, দি যোৱা। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলৰ মনত এইটো শুভ সংকল্প উদয় হওঁক যে দাতাৰ সন্তান হৈ সকলো আত্মাকে সম্পত্তি দিয়াৰ নিমিত্ত হওঁ, কোনো যাতে বঞ্চিত নহয়। যেনেকুৱাই নহওঁক কিন্তু বাবাৰতো হয়। তোমালোক দাতাৰ সন্তান হোৱা সেয়েহে বিশাল হৃদয়েৰে বিলোৱা। যি অশান্তি, দুখত হাবাথুৰি খাই ফুৰিছে তেওঁলোকো তোমালোকৰ পৰিয়ালৰে হয়। পৰিয়ালক সহযোগ দিয়া হয় বৰ্তমান সময়ত মহাদানী হ'বৰ বাবে বিশেষ দয়াৰ গুণ ধাৰণ কৰা। কাৰোবাৰ পৰা লোৱাৰ ইচ্ছা নাৰাখিবা যে তেওঁ ভালকৈ কওঁক, ভালকৈ মান দিয়ক। তেনেকুৱা নহয়। মাষ্টাৰ দাতা হৈ বৃত্তিৰ দ্বাৰা, প্ৰকম্পনৰ দ্বাৰা, বাণীৰ দ্বাৰা দি যোৱা। বেহদ(অসীম) দাতা হৈ বিশ্ব গ্লোবৰ ওপৰত থিয় হৈ, বেহদৰ সেৱাৰ প্ৰকম্পন বিয়পাই দিয়া। মহান দাতা হোৱা। বেহদৰ দৃষ্টিভঙ্গী ধাৰণ কৰিলে হ'দৰ কথাবোৰ স্বতঃ সমাপ্ত হৈ যাব।

*বৰদান :- পৱিত্ৰতাৰ বিশেষ ধাৰণাৰ দ্বাৰা অতীন্দ্ৰিয় সুখৰ অনুভৱ কৰোতা ব্ৰহ্মাচাৰী হোৱা।

ব্ৰাহ্মণ জীৱনৰ বিশেষ ধাৰণা হ'ল পৱিত্ৰতা, এয়াই হ'ল নিৰন্তৰ অতীন্দ্ৰিয় সুখ আৰু মিঠা নিৰৱতাৰ বিশেষ আধাৰ। পৱিত্ৰতা কেৱল ব্ৰহ্মচৰ্য্য নহয় কিন্তু ব্ৰহ্মচাৰী আৰু ব্ৰহ্মাচাৰী অৰ্থাৎ ব্ৰহ্মা বাবাৰ আচৰণত খোজ মিলাই চলোতা। সংকল্প, বাণী আৰু কৰ্ম ৰূপী খোজ ব্ৰহ্মা বাবাৰ খোজ অনুসৰি হওঁক, যি এনেকুৱা ব্ৰহ্মাচাৰী হয় তেওঁলোকৰ চেহেৰা আৰু চলনে সদাই অন্তৰ্মুখী আৰু অতীন্দ্ৰিয় সুখৰ অনুভূতি কৰাব।

*শ্ল'গান:- সেৱাত ত্ৰিকালদৰ্শীৰ অনুভূতি (sense) আৰু আত্মিকতাৰ সাৰ (essence) থকা জনহে সেৱাধাৰী হয়।

!!ওম্ শান্তি!!
